

ספסל במסגרת ברזל ששימש ככורסת המתנה בקופת חולים, מחופה עץ דק ששימש רחבת ריקודים (צילומי עבודות שי דהרי: צליל אנמון)

שי דהרי על ספה מארנו ששימש את החעשייה הצבאית (צילום: נורית שחר)

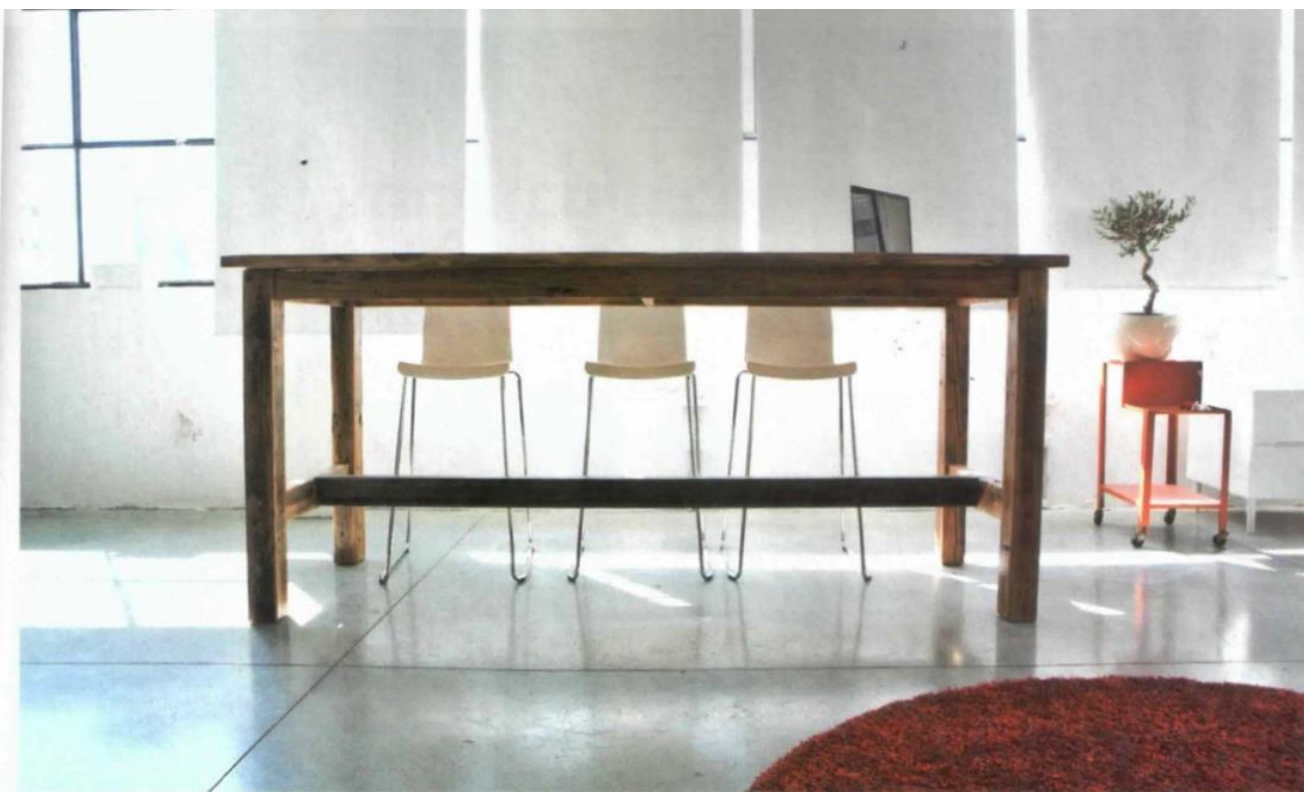

ארון טמפלרים ממוחזר. העץ עטוף בברזלים מבניין טמפלרי שיועד להריסה

הגל הירוק

בלי משנה סדורה, ובעיקר מתוך מודעות סביבתית גבוהה, הולך ומתגבש הדור החדש של מעצבים המשלבים בעבודותיהם פילוסופיה ירוקה. התוצאות - היצירתיות במיוחד - מפיוחות חיים במה שנראה שאבד עליו הכלח, ומעניקות, בנוסף, הרבה חומר למחשבה / שחר בן-פורת

שולחן בר עשוי מסככת טרקטורים ישנה

עבדתי בכל העולם, כשיתוף עם אוניברסיטאות. אבל כאשר חליתי במחלת פרקים, העזתי לעשות את זה. הקמתי את הסטודיו, והתחלתי להכין רהיטים כפי שאני חולם אותם. לא למדתי את הנושא, אני אוטודידקט קלאסי. אין לי אפילו תעודת בגרות". דהרי, תושב קציר, עובד עם עץ, כמו גם עם ברזל, חומר גלם שהיה כבר בשימוש. אלא שבניגוד לתופעת השימוש החוזר בברזל בתעשייה, צברי לא מתיך אותו אלא שומר על צורתו המקורית. "התחום החברתי פותח את שאלת המחזור והקיימות, ואני מגיע מהתחום הזה. מכאן אני מגיע לעבודה בעיצוב: אני בא במטרה להציל את החומר ולבחון דרך בה הוא יכול להיכנס הביתה באווה. המטרה היא לא להפוך אותו לערימת לאנק בחדר סטודנטים, אלא שיעמוד נאה עם שיק ייחודי, הנובע מפגמי השנים. הפנס יכול להיות מחלודה, מכה או סדק - כל דבר שהותירו עליו השנים או שימושו הקודם. אני לוקח אותו ומכניס אותו לרהיט בצורה אסתטית, שנותנת סיפור. כך אנו מקבלים רהיט עם עומק, שנובע מההיסטוריה שלו".

בין הרהיטים שצברי מעצב - ארונות, מיטות, כונניות, שולחנות, ספריות, ספות - אפשר למצוא ספה שהורכבה <

עובדה שאנחנו זורקים עצים כואבת לי, ברמה כמעט פיזית", מעיד המעצב שי דהרי. "אנו

צרכנים של פריטים העשויים מעצים, חלקם בני מאות שנים, שמגיעים מיערות הגשם. עצם הרכישה של פריט חדש, פעם אחר פעם, במקום למחור רהיטים, היא חזירות מיותרת. "אצלנו בארץ העץ זרוק בצורה בזבזנית, משולחת רסן, רק בגלל היעדר מודעות. אין לי ספק שבעוד עשר שנים או יותר זה ייראה כהתנהגות לא נורמאלית לזרוק ככה עץ. אני מתכוון למשטחים רבים של עצים שעושים בהם שימוש חד-פעמי בתעשייה. העניין הוא שעץ זה חומר גלם שככל שהוא ישן יותר הוא משובח יותר. בנוסף, הוא לא מתקלקל, זה לא טוסטר. אני לא נגד רהיטים חדשים, אבל אם אפשר - אז למחור".

הנשמה שבעץ ובברזל

דהרי שייך לדור חדש של מעצבים שמשלבים פילוסופיה ירוקה בעבודת העיצוב שלהם. השוני בין דהרי למרבית המעצבים הוא היעדר ההשכלה בתחום זה או בכלל. "עד לפני 3 שנים הייתי מרצה למנהיגות קהילתית-חברתית,

מיטה עשויה עץ ממחזור מסככה

ארונות דגם נלעדי, עשויים עץ ותרסיס חלונות (צילום: אסף ארז)

לשמר זיכרונות

השימוש החוזר בפריטים ישנים להיות גם מתוכנן מראש, כחלק מה של אנשים לשמר בצורה מכובדת: העבר שלהם ושל המשפחה. דהרי לזה עיצוב סנטימנטלי, ומספר על שהגיעה אליו עם לוחות עץ שבעבו הרחוק שימשו את סבא רבא שלה בתור ארגז, איתו עלה ארצה בתחיל שנות ה-30 מגרמניה. "על הלוחות מוטבעים כל הפרטים, כולל שמו ואת הזיכרון שלו. לא יכולתי כמעט הנמל אליו נסע, והיא רצתה לשמר את הזיכרון שלי. לא יכולתי כמעט לשייף את העץ כדי לשמור על הכי בעבודת נמלים בניתי ספרייה לסלו מאוד מרגש את יושבי הבית, כי עכ הזיכרון חי ונוכח איתם בבית."

ctcom.co.il

קונסולה המשלבת זכוכית ושלדת אר

איל רגב

ובשמאות נזקים, במקביל לעיסוקו בפיתוח מוצר בהיבטים הפונקציונאליים שלו. כשהגיע ארצה וחישב את דרכו, החליט לשנות כיוון לטובת העיצוב. לאחר לימודים במכללת קונסטט בתל אביב, החל רגב לעבוד כמעצב תעשייתי והקים סטודיו בגבעת ברנר. הוא אומנם מצהיר על עצמו כמי שאינו מובל לסוג מסוים של מוצרים, אך בפועל, עיקר העבודות שלו הן גופי תאורה, תוך שימוש חוזר בפריטים ישנים.

"זה סיפוק גדול עבורי לראות את התהליך שעובר חפץ שהושלך לאשפה עד שהוא הופך למוצר חדש. זה מרגש. אני מאמין שהיום יכול להיות שאנשים לומדים לחשוב פעמיים לפני שזורקים משהו לפח, וזה כבר טוב לדעתי. אפשר לעשות הרבה דברים מהרבה דברים שזורקים".

20 מתוך גופי התאורה שרגב עיצב מוצגים עד ל-10 באפריל בתערוכה במתחם לעיצוב הבית HOME DESIGN בתנ"ה. בתוך גופי התאורה אי אפשר לפספס את נוכחותם של גלובוסים, גיטרה חשמלית, אופניים ישנים, חכות דייג, מטקות, תופים, מסילות מתכת ממשיקי הרכבה של ילדים ועוד. "לא תכנתי לעצב גופי תאורה, זה פשוט קרה. גם אם אני מנסה ליצור שולחן או כיסא מפריט מסוים, לרוב אני חוזר לגופי תאורה. אני חושב שזה קורה בגלל שבגוף תאורה יש היבט פונקציונאלי, מצד אחד, אך הם כמו פסלים, מצד שני. השילוב הזה מנצח מבחינתי".

כמו דהרי, גם רגב רואה בשימוש החוזר בפריטים ישנים דבר מה חשוב למען הצרכן, לא רק לסביבה. "חפץ ישן מביא איתו הרבה תוכן. זו לא רק חתיכת ברזל או עץ שעוצבה בצורה יפה, אלא יש ערך מוסף שאני מאוד אוהב. זה עושה את העיצוב יותר מעניין,

מארגן תחמושת ענק ששימש את התעשייה האווירית; שולחן מסככת טרקטורים ישנה; אהלים צבעוניים הבנויים ממיכלי מזונם ממוחזרים, שאינם עוברים למילוי נוסף ואספני הברזל למעוניינים בהם עקב הנפח הגדול שהם תופסים; וארון שהורכב מעצים של גג מבית שנבנה ב-1950, כאשר הברזלים שעוטפים את דלתות הארון מוחזרו מבית טמפלרים, שיועד להריסה לצורך בניית גורד שחקים בחיפה.

"כשאני עובד עם החומרים, אני מרגיש שאני עובד עם נשמות. זה אולי קצת בודהיסטי, אבל זה אמיתי מבחינתי. כשאני מעבד עץ ששימש כסככת טרקטורים, אני מרגיש שדרך העץ אני יכול לחזור בשנים אחורה ולדמיין מה קורת העץ ראתה, מה היא הרגישה, אני חווה את הסיפור של החומר, והדבר הזה נכנס לתוך המוצר, ואיתו - לתוך הבית".

מוציא לאור

המשותף בין דהרי לבין המעצב אייל רגב אינו רק הגישה הירוקה, אלא גם הרקע המקצועי. כמו דהרי, גם רגב עסק עד לפני מספר שנים בתחום אחר. מאז שעבר לארצות הברית לאחר הצבא ועד שחזר ארצה לפני כשבע שנים, הוא עסק בגדלין

גופי תאורה עומדים עשויים מספולוקס ישן